MERT ARIK

NANEYİ YEDİK LOKANTASI

1. Baskı
150 Bin Adet

Timaş Çocuk

Resimleyen:
Serdar Turali

Ödüllü yazar **Mert Arık**'tan yine çok konuşulacak **MUHTEŞEM** bir macera!

Babaannemizin dünya turuna devam ederken Güneş'e bıraktığı şey sadece bir demet naneydi.
Peki bu naneyi, diğer nanelerden ayıran şey neydi?

Soğuk esprilerle yapılan sıcak servisler, sürekli isimleri değişen kasabalılar, bir köpek tarafından yer altından çıkarılan mantarlar, dünyanın en ilginç yemeklerinin pişirildiği bir lokanta ve sokak hayvanlarına güvenli bir alanda **"umut"** olmak için kenetlenmiş şahane bir ekip...

Naneyi Yedik Lokantası'nda hayal gücüyle tarif edilen enfes yemekleri kaşıklamaya hazır mısın? Lokantamızın en güzel menüsünü sana ayırdık. Hadi soğuk esprilerini kap ve gel! Bu lezzet şölenine artık sen de davetlisin!

7 yaş 2. Sınıf
8 yaş 3. Sınıf

İçinde ne var?
Girişimcilik
Umut
Hayvan Sevgisi

ISBN 978-625-6581-55-5

İyi ki kitapların var
timascocuk.com
timascocuk
timas_cocuk

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

NANEYİ YEDİK LOKANTASI

Lokanta Kurucusu	Mert Arık
Lokanta Müdürü	Savaş Özdemir
Lokanta Şefi	Yalçın Yaman
Lokanta Aşçısı	Gülfem Özer
Lokanta Sanatçısı	Serdar Turali
Lokanta Tasarımı	Esra Burak

1. Baskı	Mayıs 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-625-6581-55-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8 Üsküdar / İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt	İmak Ofset Basım Yayın
Sertifika No	71320
Adres	Akçaburgaz Mh. 137. Sk. No:12 Esenyurt / İstanbul
Tel	(0212) 444 62 18

TİMAŞ YAYINLARI / 6147
Umutlu Kitaplar /56
RAF: 6-10 YAŞ ÖYKÜ/HİKÂYE
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

NANEYİ YEDİK LOKANTASI

MERT ARIK

Resimleyen:
Serdar Turali

timascocuk.com

MERT ARIK

Sıcak bir yaz günü Adana'nın Seyhan ilçesinde kitaplarla dolu bir evde doğdu. Mersin Üniversitesinden mezun oldu. Çocukken hayal ettiği gibi öğretmen oldu. Çocukların hayal kurması için yazmaya başladı. Timaş Çocuk tarafından yayımlanan "Benim Zürafam Uçabilir", "Uzaya Giden Tren" ve "Çantamdan Fil Çıktı" kitapları kısa sürede satış rekorları kırdı. "Benim Zürafam Uçabilir" kitabının BluTV'de çizgi film uyarlaması yapıldı. Çizgi film senaryoları yazdı. "Çantamdan Fil Çıktı" kitabı, "2023 Yılının En İyi Çocuk Kitabı" ödülünü aldı.

Rüya ve Güneş adında iki kızı, yüzlerce öğrencisi, binlerce hayali var. Tren yolculuklarını, mavi-lacivert renklerini ve kütüphane sessizliğini çok seviyor. Bir gün tüm dünya çocuklarının keyifle izleyeceği bir animasyon filmi yapmanın hayalini kurarak yaşamaya devam ediyor.

SERDAR TURALİ

Trabzon'da doğdu. Lisansını Karadeniz Teknik Üniversitesinde, yüksek lisansını Yıldız Teknik Üniversitesinde tamamladı. Küçükken evinin demir parmaklıklı pencerelerine oturup kuşları, böcekleri ve ağaçları gözlemledi. Bunları hemen kâğıtlara çizdi. O zamandan beri çizmeye devam ediyor. Yazılanları hayal gücüyle birleştiriyor. Hortumu gökyüzüne uzanan fillerle çay içip yıldız toplayan çocukları seyrediyor. Bazen de kuşlarla ve kocaman ejderhalarla sohbet ediyor. Arıları kimin kızdırdığını çok merak ediyor. İlerleyen süreçte bununla ilgili bir araştırma yapmayı hayal ediyor.

Annem ismimi Gürkan koymayı
düşünmüş ama son anda fikrini
değiştirip Mert koymuş. Bu
kitabı, konulmamış ismime,
Gürkan'a ithaf etmek istiyorum.

MENÜ

YEŞİL BİR KUTU / 7
ABLACIĞIM / 14
TRÜF / 18
LOKANTA / 23
BABAANNEM İŞİ BIRAKIYOR / 31
İSİMLERLE OYNUYORUZ / 35
NANEYİ YEMEK / 47
NANELİ UÇAN HAMBURGER / 51
NANEYİ YEDİK LOKANTASI / 58

YEŞİL BİR KUTU

Sarıkayalar Havalimanında saatler 09.23'ü gösterirken bir anons duyuldu.

Sayın yolcular! Afrika'ya gidecek olan "Uçan Koltuk" adlı uçağımız yolcu alımına başlamıştır. Yolcularımızın uçağa gelmeleri önemle rica olunur.

Babaannem, anonsu duyar duymaz neşeyle ayağa fırladı.

- Uçağım gelmiş yahu! YA-ŞA-SIN!

Bu, yaklaşık bir saattir beklediğimiz yolcu uçağıydı. Babaannem dünya turuna kaldığı yerden devam edecekti. Afrika'da tura kısa bir mola vermişti. Sonra kasabaya döndüğünde hep birlik-

te ayva çekirdeklerini toprağa ekmiştik. Şimdi Afrika'ya gidip gezmeye devam edecekti.

Babaannem gideceği için çok üzgündüm. Yüzümü biraz astım.

- Babaanne, yine gidiyorsun ama. Gitmesen olmaz mı?

- Ah Güneş'im, canım kızım... Gitmeliyim yahu!

- Ama babaanne, lütfen gitme!

- Bal tanem...

- Biraz daha kal... Birazcık daha...

- Biliyorsun, gitmek zorundayım yahu.

- Şuncacık daha kalsan babaanneciğim?

Babaannem bana sarıldı; beni öptü, kokladı. Kulağıma şunları fısıldadı: "GİTMELİYİM, KUZU BALIĞIM! HEDEFLERİM VE HAYALLERİM VAR. BENİ BEKLEYEN BİR SÜRÜ MACERA VAR YAHU!"

- Bu sefer de maymunlar tarafından kovalanabilirsin ama!

Babaannem gülümsedi.

- O her zaman olmaz ki... Hem bu sefer antrenmanlıyım, kuzu balığım. Daha hızlı koşabilirim. Biliyorsun, daha çevik bir babaannen var artık.

Babaannem yine kafaya koymuştu. O, kafasına koyduğu her şeyi yapan çılgın biriydi! Gidiyordu işte! Onu hiçbirimiz tutamazdık. Dünya turunu tamamlayacaktı.

Babaannem bir anda panikledi.

- Beni lafa tuttun, neredeyse unutuyordum. Bak sana ne vereceğim, diyerek sırt çantasını açtı ve içinde bir şeyler aramaya başladı. Sonra yanağında beliren gamzeleriyle gülümseyerek konuştu:

- İşte burada yahu!

Küçük, yeşil bir karton kutu çıkardı ve gülümseyerek bana uzattı.

Kutuyu açarken çok meraklanmıştım.

- Babaanne, bu ne böyle?

ACABA İÇİNDE NE OLABİLİRDİ?

Bir yandan kutuyu kokluyordum. Ortalığa **mississs** gibi bir nane kokusu yayılmıştı.

- Babaanne, bu bir... Bu bir na-ne. Nane, değil mi?

Babaannem gülümsedi.

- Evet, kuzu balığım, tam isabet! Nane.

Hemen kutuyu açtım. Şaşkın şaşkın elimdeki bir demet naneyi inceliyordum. Düşünüyordum da nane ne alakaydı şimdi? Bir oyuncak, kitap, kalem de verebilirdi.

- Ama ben... Ben şimdi bu naneyle ne yapacağım ki babaanne?

Aklıma Rüya ablam geldi. Bir ayvayla kısa sürede **neleeer neleeeer** yapmıştı! Kasabada açtığı AYVAYI YEDİK MÜZESİ herkesin dilindeydi.

Sanırım yeni bir oyun daha başlıyordu. Anlaşılan şimdi sıra bendeydi!

- Bunu sen bulmalısın, kuzu balığım, dedi babaannem.

- Ama bir naneyle neler yapabilirim ki?

- Bir bak bakalım! Düşün, araştır ve sor!

- Ama bu... Yani, şey... Alt tarafı sıradan bir nane işte.

- Şunu aklından sakın çıkarma tatlım. Hiçbir nane sıradan bir nane değildir. Tabii onu görebilen gözler için...

- Hadi kızım, uçak kalkmak üzere... Biraz acele etmeliyiz. Babaannenin zamanı azaldı ama senin düşünecek daha **çooook** vaktin var, dedi annem.

- Kendinize iyi bakın, kuzu balıklarım.

İşte, benim canım babaannem yine **çoook** uzaklara gitmişti. Adını bile duymadığım ülkeleri gezecekti. Onu çok özleyecektim, hem de çoook!

Peki... Şimdi ben bir demet naneyle ne yapacaktım?

ABLACIĞIM

Eve gider gitmez Rüya ablam yeşil kutuyu eline aldı. Olan biteni merakla dinledi.

- Nasıl yani? Babaannem giderken sana sadece bir demet nane mi verdi?

- Evet! Ne yapacağımı bilmiyorum üstelik. Bir demet naneyle ne yapabilirim ki?

Rüya kahkahalarla güldü.

- Seni anlayabiliyorum. İstasyonda bana sadece bir ayva verdiğinde ben de çok şaşırmıştım.

Yüzümde koca bir gülümseme belirdi.

- Ablacığım, bana yardımcı olur musun, dedim. Ona işim düştüğü zamanlarda hep "ablacığım" derdim.

Rüya'nın cevabı netti:

- Tabii ki HAYIR! Aklından bile geçirme! Babaannem sana yardımcı olmamı asla istemezdi. Yardım mardım yok.

- Ama ablacığım yaaaaaaa!

- Ne yaparsan kendi çabanla yapmalısın. Boşuna yardım bekleme. Hem, ablacığım ha! Sadece işin düştüğünde ablacığım demeyi bırak artık! Anlamıyorum zannetme, Güneşçiğim!

Güneşçiğim kelimesini biraz alaycı bir tonla ve vurgulayarak söyledi. Ama haklıydı. Babaannem bu defa benim düşünmemi istedi ve o yüzden naneyi sadece bana verdi. Sorulara kendim cevap bulmalıydım çünkü babaannemin oyun oynama tarzı buydu!

Yapacak bir şey yoktu. Cevabı ben bulacaktım.

BİR DEMET NANEYLE
NELER YAPABİLİRDİM?

Rüya, birazcık vicdana gelmiş olmalıydı.

- Ama sana küçük bir ipucu verebilirim, dedi. Küçücük bir tüyo ama. Babam da bana böyle bir ipucu vermişti.

Bunu duyar duymaz bir anda heyecanla havaya zıpladım.

- Canım ablacığım, hay sen çok yaşa! Hadi, söyle bakalım.

- Peki, işte sana bir ipucu: Anılara biraz odaklanabilirsin.

- ANILARA ODAKLANMAK MIIIII?

- Evet, bilirsin, babaannemizle geçirdiğimiz o güzel anılar... Eminim o anılarda birçok ilham vardır. Sana bir naneyle neler yapabileceğini fısıldayan bir hatıraya rastlayabilirsin. Ben de böyle yapmıştım.

Tabii ya... Ablam haklıydı.

Babaannemle yaşadığımız birbirinden eğlenceli maceraları düşünebilirdim.

Babaannem hatıralarımda bir naneyle neler yapabileceğimi fısıldayabilirdi.

Bu benim için harika bir ipucuydu!

TRÜF

Benim canım babaannem dünyanın en ilginç babaannesiydi.

Mesela bir bahar sabahı, kasabada onunla yürürken sevimli bir köpekle karşılaşmıştık. Tasmasına bakılırsa köpeğin ismi **TRÜF**'tü.

Trüf, usulca babaannemin yanına gelmiş, kendini bir anda sempatik hareketleriyle hepimize sevdirmişti. Babaannem, bunun tesadüf olmadığına inanıyordu.

BU KADAR İNSAN ARASINDA BU TATLI KÖPEĞİN BANA GELMESİ... KESİNLİKLE BİR ANLAMI OLMALI.

Babaannem gerçekten haklı çıktı çünkü Trüf'ün tasmasına sıkıştırılmış, sürpriz bir mektup bulduk:

Merhaba,

Ben ünlü mantar bilimleri uzmanı Doç. Dr. Asım Akademikbakış.

Bu mektubu okuduğunuzda ben çok uzaklarda, dünyanın en prestijli üniversitelerinden birinde araştırma görevlisi olarak çalışıyor olacağım. Bu, hayatımdaki en büyük fırsattı! Yalnız başıma gitmek zorundaydım. Üzgünüm ama Trüf'ü yanıma alamadım.

Günlerce köpeğim Trüf için bir bakıcı aradım ama kimseyi bulamadım. Trüf, yenilebilir trüf mantarlarını bulmakta uzmandır ve bu, onun en sevdiği oyundur. Saatlerce bıkmadan usanmadan mantar arayabilir. Yer altındaki yenilebilir mantarları HEMENCECİK bulabilir. Size istediğiniz kadar mantar bulabilir. Bunu yaparken de çok eğlenebilir.

Trüf son derece uysal bir köpektir. Size asla sorun çıkarmayacağından emin olabilirsiniz. Tek dileğim, onun sevgi dolu insanlarla karşılaşması. Bu yüzden, sizinle kalmasının uygun olacağını düşündüm.

Ona lütfen iyi bakın!

Bir gün tekrar karşılaşmak umuduyla!

Hoşça kalın!

Trüf, aslında besin değeri yüksek bir mantar türüydü. Köpek Trüf ise bir mantar bilimci tarafından özel yetiştirilmişti.

Babaannem, Trüf'ü veterinere götürdü ve onun bakımını bir güzel yaptırdı. Maşallah turp gibi sapasağlamdı.

Sonra ormana gittik. Trüf, ormana vardığımızda heyecanla havlamaya başladı. Mantarların kokusunu almış gibiydi. Çok heyecanlı görünüyordu. Bir süre sonra toprağın altından bir sürü mantar çıkarıverdi. Bu mantarları daha önce hiç görmemiştim. Sadece özel eğitimli köpekler tarafından bulunabilen çok lezzetli, yenilebilir mantarlardı ve taşa benzer bir görünümleri vardı.

Trüf, mantar bulurken gerçekten çok eğleniyordu. Yüzünde inanılmaz bir gurur ifadesiyle, "Bakın, nasıl başardım!" der gibi gözlerimizin içine bakarak durmadan havlıyordu. Babaannem gördükleri karşısında kelimenin tam anlamıyla BÜYÜLENMİŞTİ! Sanki yıllardır bu köpeği bekliyordu. Birdenbire sevinçle koşmaya başladı.

Babaannem çok sevinçli olduğu anlarda hep böyle yapardı. Dakikalarca koştu. Koştu, koştu... Sonra nefes nefese kalınca durdu.

- **TRÜF** sayesinde kasabamızda sokak hayvanları için bir barınak kurabiliriz yahu. Terk edilmiş, sokaklara bırakılmış hayvanlar için bir şeyler yapabiliriz. Onlara bir **UMUT** barınağı yapabiliriz. Hayvanları sokaklardan daha güvenilir bir bölgeye alabiliriz. Bu, herkese örnek olacaktır. Ayrıca bir **TRÜF MANTARI EKİBİ** kurabiliriz.

- PEKİ YA NASIL?

Babaannem, projeyi başlatmak için önce Doç. Dr. Asım Akademikbakış ile iletişime geçti. İnternetten basit bir aramayla hocanın iletişim bilgilerine ulaştık. Trüf'ün emin ellerde olduğunu öğrenince Asım Hoca'nın yüzünde gülücükler açmıştı.

- Size seve seve çevrimiçi danışmanlık yapabilirim. Ayrıca kasabanızda bir asistanım var; Adı Bora Uzmanbakış. Biliyorsunuz, her mantar yenilmez. Bora, yenilebilir ve yenilmez mantarları ayırt

etme konusunda dünyaca ünlü bir uzman. O da size katılarak destek sunabilir. Birlikte şahane bir ekip oluşturabilirsiniz.

BU HARİKAYDI!

LOKANTA

Ve böylece maceramız başlamış oldu. Babaannem ve Bora Bey, sokak köpeklerini trüf mantarları konusunda eğittiler. **TRÜF** ile birlikte Zonto ve Fonto adında iki köpeğimiz daha olmuştu.

Babaannem öncelikle kasabada geniş bir araziye kamp alanı kurdu. Bu kamp alanı, sokak köpekleri için güvenli bir sığınak hâline geldi. Sonra kamp kısmına muhteşem bir lokanta açıldı. Buraya karavanınızla gelebilir ya da çadır kurabilirdiniz; seçim sizin.

TRIJF

İlk ziyaretçilerimiz çekme karavanlarıyla gelen bir aile oldu.

- Merhaba, burada yeni bir lokanta açıldığını duyduk.

Sevinçten âdeta havalara uçtuk. Lokantamızın ilk müşterileri gelmişti. **TRÜF** bile çılgınlar gibi sevinmişti, oradan oraya heyecanla koşuyordu.

Babaannem heyecanla:

- Devamı da gelebilir yahu! Bir aile geldiyse bin aile de gelebilir. Bu muazzam bir başlangıç, dedi.

Benim canım babaanneme göre "bir" ailenin gelmesi çok önemli bir başlangıçtı. Bize her zaman, "Az aslında çoktur." derdi.

- Bir, iki olabilir; iki, üç olabilir.

Öyle de oldu.

Sonra bir aile daha geldi...

Sonra bir tane daha...

Bir tane daha derken...

Sonra...

Lokantada telefonlarımız susmuyordu. Başlangıçta

TRÜF'te sadece üç işçi vardı: Annem, babaannem ve asistanımız Bora Bey. Bir ay içinde bu sayı ona çıktı, üç ay sonra ise çalışan sayımız elliyi aştı. Herkes **TRÜF'Ü** deneyimlemek için kasabamıza akın ediyordu. Çeşit çeşit yemek siparişlerini yetiştiremez olmuştuk. İnsanlar gece gündüz mantar tüketiyordu.

Ünlüler, oyuncular, sanatçılar, sosyal medya fenomenleri lokantamızda yemek yemek için sıraya giriyordu. **İNSANLAR ÇILDIRMIŞ GİBİYDİ.** Herkes hapır hupur mantar yemek istiyordu.

Bir süre sonra, babaannem lokantaya giriş için ilginç bir kural koydu.

- Yemeklerimizi çok sıcak servis ediyoruz. Bundan böyle, herkes girişte bir soğuk espri yapacak! Böylece soğuk-sıcak dengesini koruyacağız. Espriyi soğuk, yemekleri sıcak servis edeceğiz.

- SOĞUK ESPRİ Mİ?

- Evet! Buz gibi espriler servis ederek ortamı biraz soğutmak istiyorum.

İnsanlar başta bu kuralın neden getirildiğini anlamadılar.

Ama kısa süre sonra, herkes sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi soğuk espriler yapmaya başladı.

- Tuz yiyen adama ne denir?

- **Otuz Yedi!**

Hahahahahahahha!

Müşterilerimiz bu soğuk esprilere bayılıyordu.

- Yanardağ patlamasını izleyen bir Antepli ne der?

- **Bak lava!**

Herkes kikir kikir gülüyordu.

- Uçan köpeğe ne denir?

- **Havuç!**

Lokantamızda kahkaha sesleri eksik olmuyordu. Garsonlar, şefler, müşteriler herkes birbirine kahkahalar eşliğinde soğuk espriler yapıyordu.

- Otların en sevdiği sayı kaçtır?

- **Otuz!**

Esprileri duyan herkes çok eğleniyordu.

- Kedi bilimine ne denir?

- **PİSİKOLOJİ!**

Bir süre sonra insanlar, sırf bu esprileri duymak için lokantamıza gelmeye başladı.

- Küçük su birikintisine ne denir?

- Sucuk!

Soğuk espri çılgınlığı bir anda kasabaya da sıçramıştı.

- BİR TELEFON AŞAĞI DÜŞMÜŞ AMA KIRILMAMIŞ NEDEN?

- Çünkü uçak modundaymış.

Her yerde soğuk espriler havada uçuşuyordu.

- İneklerin sevmediği element hangisidir?

- **Az ot!**

İnsanlar lokantada birbirlerine espri yapmaktan yemek yemeği bile unutuyordu.

- İçeceklerin atası kimdir?

- **Limonata!**

KİLOYLA SOĞUK ESPRİ SATILIR

Lokantaya gelen herkes soğuk esprileri o kadar çok seviyordu ki... Babaannem, bir süre sonra kilo kilo soğuk espri satma kararı aldı.

Müşteriler kilo kilo soğuk espri satın alıyordu. Çook uzaklardaki kasabalara tonlarca soğuk espri siparişi ulaştırıyorduk.

Sonunda soğuk espri salgını lokantamızdan başlayarak tüm ülkeye yayıldı. İnsanlar sokakta, pazarda, çarşıda, stadyumda her yerde birbirlerine espri yapıyordu.

- Bir adam arabasını gülerek kullanıyormuş neden?

- Çünkü arabayı aldığında "Güle güle kullan." demişler.

- Peki... Bir adam arabasını iki eliyle kullanıyormuş, neden?

- Çünkü arabası ikinci el arabaymış.

Bu arada ülkede bütün gazeteler ve sosyal medya hesapları lokantamızı paylaşıyordu.

"Tüm ülkeyi etkisi altına alan soğuk espri salgını bu lokantada başladı."

"Bu lokantada yemekler sıcak, espriler soğuk servis ediliyor."

"Soğuk espriler dükkânı: TRÜF!"

"Çılgın babaanne yine yaptı yapacağını!"

Babaannem bir TV röportajında şöyle demişti:

- Biz yemek değil, hikâye satıyoruz. Asıl mesele yemeklerimin tarifi değil, hikâyelerimin tarifidir. İnsanlar yemek yerken bile hikâye dinlemeye bayılır. Bütün sır bu!

Babaannem haklıydı; biz gerçekten de eğlenceli bir hikâye yazıyorduk. Zira lokantanın başarısı da bunun göstergesiydi. TRÜF LOKANTASI'nın ismi giderek daha fazla duyuluyor ve herkes lokantayı konuşuyordu.

BABAANNEM İŞİ BIRAKIYOR

Lokantamız her geçen gün büyüyor, kulaktan kulağa yayılıyorduk. Daha şimdiden güvenli alanda bulunan Umut Barınağı'na bir ömür yetecek kadar mama stoklamıştık. Kısacası her şey yolundaydı.

Ta ki bir sabah babaannem:

- Yeter yahu! Ömrümün sonuna kadar mantar satmak istemiyorum, diyene kadar. BU KADAR TRÜF YETER! İşi size devrediyorum.

Annem, çığlık attı.

- HAYIR, OLAMAZ! Kulaklarıma inanamıyorum, anne! Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle. Gerçek mi bu?

Keşke bu da bir soğuk espri olsaydı. Ama babaannem ciddiydi. Korktuğumuz şey, başımıza gelmişti. Tıpkı daha önce "Cakkıdı Cakkıdı" sakızlarında olduğu gibi, babaannem yine çok sıkılmıştı. Ve babaannem heyecan duymadığı işe asla devam etmezdi. Dediğini de yaptı, kısa bir süre sonra da lokanta işini anneme devretti.

Babaannem, hayatı boyunca çok çeşitli işlerde çalışmıştı, ancak hiç sıkılmadığı tek iş öğretmenlikti. Bu yüzden bize de sürekli ödevler verirdi. Kim bilir, belki de lokanta işi de annemin bir ödeviydi.

Babaannem öğretmeyi ve yeni şeyler öğrenmeyi çok seviyordu. Hayatının sonuna kadar lokanta işletemezdi. Hayal kuramadığı anlarda yeni heyecanlara yelken açıyordu. Arayışı yeni bir macera bulana kadar sürüp gidiyordu.

Babaannemin anılarından pek çok ders çıkarabilirdim.

Peki ya ben?

BİR NANEYLE NELER YAPABİLİRDİM?

Kendi başarı hikâyemi nasıl yazacaktım?

Şimdi cevap bulma sırası bendeydi.

Elimde bir demet naneyle ödevimi düşünmeye devam ediyordum.

İSİMLERLE OYNUYORUZ

- Clara, bir bakar mısın evladım yahu?

- Ha? Clara mı, Clara da kim babaanne?

Etrafı "Kim acaba bu Clara?" der gibi kolaçan ederken bir anda aklıma geldi.

- Ahhh! Babanne yaaa... Yine mi?

Ooooof!

Babaannem bu şakayı sürekli yapıyordu. Bana Clara diye sesleniyordu. Daha önce de bana Rana diye seslenmişti. Bazen Banu, bazen Sinem oluyordum. Bazen de Neslihan. O kadar çok ismim

olmuştu ki... Bazen hangisi benim diye şaşırıp kalıyordum.

Ve babaannem, bu isim oyununu sadece benimle değil, kasabadaki herkesle oynardı.

Bir keresinde market kasasında ödeme yaparken kasiyere **"Siz Mete olamazsınız yahu!"** demişti.

- Siz... Düşünüyorum da... Siz ancak Emre olabilirsiniz.

- Emre mi?

- Evet, nasıl desem, siz çok Emre gibisiniz. Çok Emremsi bakıyorsunuz.

- Hayır hanımefendi, ben yirmi yedi yıldır bildiğiniz Metemsi bakıyorum.

- Ben de yirmi yedi yıldır isim uzmanıyım yahu! Ne Metesi?

- İster inanın ister inanmayın ama ben Mete'yim.

- YOK, YOK! SİZDEN METE OLMAZ. SİZDEN OLSA OLSA EMRE OLUR.

Anlaşılan adamcağız daha önce hiç Emre olmamıştı. Hem kim daha önce Emre olmuştur ki? Siz hiç Emre oldunuz mu? Ben olmadım. Eğer doğduğunuzda gerçekten adınız Emre ise elbette Emre olabilirsiniz. Böyle Emre olmayı anlayabilirim. Sonuçta siz Emre'sinizdir. Ama sonradan Emre olmak? Görülmüş şey midir?

Canım babaannem, yeni eğlencesini bulmuştu. Kasabada herkese böyle isimlerle sesleniyordu. Mahalle muhtarımız Belma Hanım bir günde Banu

Hanım olmuştu. Mahalle bakkalımız Üzeyir Bey'in adı artık Şükrü Bey'di. İrfan amcama da herkes Cevdet diyordu.

Annemin adı Ebru'ydu ama babaanneme göre o tam bir Elvan'dı. Annem bu ismi o kadar çok benimsemişti ki saçlarını Elvan gibi topluyor, Elvan gibi yemek yapıyor ve artık tam anlamıyla bir Elvan gibi yaşıyordu.

- Ne güzel işte, ben de bir Elvan'ım, diyordu. Sanki hep Elvan olmak ister gibi bir hâli vardı. Bazen onun gerçek adını unuttuğunu düşünüyordum. Zaten Ebru'yu hepimiz artık unutmuş gibiydik. Annem gerçekten Elvanlaşmıştı. O kadar çok Elvan olmuştu ki...

- Çekilin! Ancak bir Elvan benim gibi Elvan olabilir! Dünyanın en iyi Elvan'ı benim.

- Dünyanın en iyi Elvan'ı mı? Anneciğim, sanki biraz abartıyorsun, fazla iddialı bir söz değil mi bu?

- Hayır, neden iddialı olsun ki?

O zaman ben de dünyanın en iyi Güneş'iyim... Babam da

EN İYİ
MERT
EN İYİ
ELVAN
EN İYİ
GÜNEY

dünyanın en iyi Mert'iydi. Ama babaannem bir süredir babama Gürkan diyordu. Babaanneme göre babam tam bir Gürkan'dı.

- Şu adama bakın... Kelimenin tam anlamıyla bir Gürkan'sın oğlum sen. **AÇILIN BAKALIM! KELİMENİN TAM ANLAMIYLA BİR GÜRKAN GELİYOR!**

Babam, bir Gürkan'da olması gereken her şeye sahipti. Giyimi, konuşması, mimikleri, gülümsemesi... Ancak bir Gürkan, babam gibi olabilirdi.

Benim aslan babam... Yeryüzünün en Gürkan adamıydı!

Doğrusu babam ilk başta Gürkan olmayı birazcık yadırgamıştı. Dile kolay, tam otuz beş senedir Mert'ti adı. Okulda, askerde, iş hayatında herkes ona Mert demişti. İsmiyle birçok anıları olmuştu. Sonra birdenbire Gürkan olunca alışması biraz zaman almıştı tabii. Evin içerisinde yeni ismini seslendirerek alışmaya çalışıyordu.

- Gürkan Bey! Heey, Gürkaaaaan, bakar mısın? Gürkaaaaaan! Gürkooo, naber ya!

Ayna karşısında GÜRKANSAL provalar yapıyordu.

- Ben bir Gürkan'ım! Yeni ismime alışmalıyım artık! Ben bir Gürkan'ım!

Babama da hak vermemek elde değildi. Düşünüyorum da otuz beş sene Mert olduktan sonra aniden Gürkan olmak... Gerçekten kolay değildi. Siz hiç birdenbire Gürkan oldunuz mu? Babam olmuştu. Ama canım babacığım, babaannemi o kadar çok seviyordu ki... Onun için Gürkan bile olmuştu.

- Varsın, Gürkan olayım be anneciğim! Senin için Gürkan da olurum Mahmut da...

Babam o günden sonra da Gürkan ismini hiç yadırgamadı. İş yerinde, sokakta herkes ona Gürkan diyordu. Bir süre sonra gerçek ismini hepimiz unuttuk.

Babaannemin isim takıntısı bazen farklı bir şekilde de ortaya çıkabiliyordu. Bir ara kasaba-

da gördüğü herkese Cabbar diyordu. Kasaptan et siparişi verirken, manavdan bir şeyler alırken, birine seslenmesi gerektiğinde...

- Cabbar Bey, bir kilo az yağlı kuzu kıyma alabilir miyim lütfen?

- Cabbar Bey, şuradan dört diş sarımsak uzatır mısınız yahu?

- Cabbar Bey, temassız kart geçerli mi acaba?

Babaanneme verilen tüm cevaplar ortaktı:

- Cabbar mı? O da kim?

Tabii herkes babaanneme "Cabbar" olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

- Benim adım Cabbar değil.

- Cabbar da kim hanımefendi?

- Sanırım beni biriyle karıştırdınız.

- Aa! Ama nasıl olur efendim, ben Mustafa'yım. Dilerseniz size kimliğimi gösterebilirim.

Babaannem sizce hiç dinler mi? İnsanları Cabbar olduklarına

inandırmaya çalışıyordu. Ona göre bu dünyada **HERKES CABBAR'DI!**

CABBARLAR DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ!

Sahi, bazen ben de düşünürdüm. Herkesin Cabbar olduğu bir dünya nasıl olurdu?

Babaannem galiba herkesi böyle bir dünyada yaşadıklarına inandırmaya çalışıyordu.

– Hayır hayır, onu bunu bilmem, siz Cabbar'sınız. Kimlikte yazılanlar beni ilgilendirmez yahu. Birilerine göre siz Mustafa olabilirsiniz. Size bu

zamana kadar herkes Berkecan diye seslenmiş de olabilir. Ben bunlarla ilgilenmiyorum! Bana göre siz Cabbar'sınız ve hep öyle kalacaksınız.

Bir süre sonra kasabada herkes babaannemin isimlerle oyun oynadığını fark etmişti. Artık hiç kimse tepki göstermiyordu. Herkes babaannemin eğlenceli oyunlarına hemen uyum sağlıyordu.

Bazen aniden hepimizin adı değişiyordu.

Bazen de hiçbirimizin bir adı bile olmuyordu. Böyle anlarda babaannem bize genellikle sayılarla veya renklerle sesleniyordu.

- Yüz yirmi yedi, bana bir bakar mısın yahu?

- Kırk üç, oğlum şuradan bana üç kilo patates tartar mısın?

- Lacivertim, kuzu balığım bana bir bardak soğuk su getirir misin?

İşte böyle hatıralar içinde ilham olacak ufak bir detay ararken aklıma bir fikir geldi.

Sonunda aradığım ilhamı buldum!

Tabii ya, nasıl da şimdiye kadar düşünememiştim.

Babaannem gibi ben de isimlerle oyun oynayacağım.

"Peki, bu nasıl olacak?" diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Durun, hemen anlatıyorum.

Annemin yönetimindeki TRÜF'te yemek satışları bir süredir düşüşteydi. Babaannem lokantadan ayrıldığından beri işler kesattı. Babaannem lokantayı terk ettiğinden beri, sanki işlerle birlikte hayal gücü de gitmişti. Ne de olsa babaannem usta bir girişimciydi. O, lokantada olduğu her an sürekli hikâyeler yazıp oynuyordu. Sürekli bir şeyler üretiyordu. Artık üreten birileri yoktu.

Annem ise her akşam eve geldiğinde **"İşlerin o eski tadı tuzu yok."** diyordu. Bunu ilk dediğinde gerçekten lokantada tuz falan kalmadı diye düşünüp bakkaldan dört kilo tuz

almıştım. Meğer bu deyimi **"İşler pek iyi değil"** anlamında söylüyormuş.

Babaannemin isimlerle oyunu TRÜF Lokantasında işe yarayabilirdi. Bir yenilik, heyecan ve coşku getirebilirdik.

Bunun için harekete geçecektim. Annemin lokantada sattığı yemeklerin isimlerini değiştirecektim. Aslında yemekler aynı yemekler olacaktı. Ama isimleri farklı olacaktı.

- Eğer bir problemi çözemiyorsanız, yeteri kadar hayal kurmuyorsunuz demektir.

Bir gün böyle demişti babaannem. Doğrusu o zaman tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. Ama şimdi ne demek istediğini çok daha iyi anlıyordum. Birazcık hayal gücü her şeyi değiştirebilirdi. Yemeklere biraz nane, biraz espri ve birazcık da hayal gücü katabilirdik.

NANEYİ YEMEK

Ben de annemin lokantasında naneyi yiyerek işe başlayabilirdim.

Ve öyle yaptım!

Bir sabah lokantaya gittim.

Neşeyle bağırarak **"Günaydın anneciğim, ben geldim."** dedim.

Ve elimdeki bir demet naneyi annemin gözleri önünde hapır hupur yedim.

"Ohhh Mis! Afiyet bal olsun!" dediğinizi duyar gibiyim. Teşekkür ederim.

Annem, naneyi yediğimi görünce panikledi.

- Ne yapıyorsun kızım? Gözlerime inanamıyorum. Babaannenin nanelerini yedin.

- Eveeeet, anne! Haklısın, naneyi yedim. Sakin ol, lütfen.

Doğrusu nanenin tadı bildiğimiz nane gibiydi. Zaten farklı bir tat beklemiyordum. Ama benim planım farklıydı.

Planımı, hemen anneme anlattım.

Annem, inanılmaz etkilendi. Gözleri bir anda parlamaya başlardı. Aylardır dükkânda sinek avlıyordu. Sinek avlamak deyiminin işler yolunda gitmediğinde kullanıldığını da yeni öğrenmiştim. Bu yüzden sürekli kullanıyordum. Öğrendiğim yeni kelimeleri, deyimleri sık sık kullanarak pekiştirmeye çalışırdım. **"Aferin sana, Güneş!"** dediğinizi duyar gibiyim. Teşekkür ederim.

Annem heyecanlanmıştı.

- Bu... Bu... Bu şahane bir fikir kızım! BENİM AKLIMA NASIL GELMEDİ?

Planımız hazırdı işte. Kolları sıvadık hemen.

Önce lokantanın ismini değiştirecektik. TRÜF ismi çok anlamlıydı. Ama akılda kalıcı değildi. İn-

sanların merak edeceği bir isim bulacaktık. Bizim ilginç bir isme ihtiyacımız vardı. İsmimizi gören lokantaya gelmeliydi. Sonra da yemek isimleriyle oyunlar oynayacaktık. Böylece yine tüm ilgiyi lokantaya çekebilecektik.

Nasıl ama?

Bence tek kelimeyle **HARİKAYDI!**

Lokantamızın yeni ismi zaten dünden hazırdı:

NANEYİ YEDİK LOKANTASI

Harmoni Yedik Lokantası

NANELİ UÇAN HAMBURGER

TRÜF yazılı tabelayı sökmemiz bir günümüzü aldı. Sonra menüleri değiştirmeye karar verdik. Yemekleri artık farklı isimlerle hatta daha ilginç bir şekilde sunacaktık.

Mesela **HAMBURGER** değil de **NANELİ UÇAN HAMBURGER** diyecektik.

Anlayacağınız yemeklere biraz hikâye serpiştirecektik. Babaannem böyle demişti. Bütün sır buydu. Sadece bir "hamburger" menüsü herkesin ilgisini çekmeyebilirdi.

Ama uçan bir naneli hamburger, dünyanın neresine giderseniz gidin herkesi meraklandırırdı.

İNSANLARI BU LOKANTADA BİRAZ HEYECANLANDIRMAK GEREKİYORDU.

BİRAZ İLGİNÇLEŞMEK HEPİMİZE İYİ GELEBİLİRDİ.

Rüya, bunu ilk duyduğunda "Bir hamburgeri uçarak servis etmek mi?" dedi. "Siz çıldırmış olmalısınız. **BU DA-Hİ-CE!** Uçan bir naneli hamburger yediğimi hayal etmek bile çok eğlenceli!"

Mesela menüde **pizza** değil de **Gülümseyen Naneli Pizza** olacaktı. **Lahmacun** değil de **Yıldız Tozlu Naneli Lahmacun** diyecektik.

Kuru Fasulye değil de **Uranüs Soslu Naneli Kuru Fasulye** diyecektik.

Siz hiç Uranüs Soslu Naneli Kuru Fasulye yediniz mi? Sadece bir yaprak naneyle bunu başarabilirdik.

Kısacası biz yemek isimleriyle oyunlar oynayacaktık. Aynı babaannemin yıllardır bizim isimlerimizle oynadığı gibi...

Tabii bunu yaparken herkesi bu eğlenceli oyuna davet edecektik.

Merhaba.

TRÜF Lokantasının kurucusu olan babaannem, yarım bıraktığı dünya turuna devam etme kararı aldı. Yolculuğa çıkarken bana bir demet nane hediye etti.

Bu naneyle ne yapabileceğimi günlerce düşündüm. Şu yöntemi mi denesem, bu şekilde mi kullansam derken, sonunda aklıma harika bir fikir geldi. Bildiğiniz gibi babaannem yıllarca isimlerinizle oyunlar oynadı. Ahmet olmanıza rağmen Mehmet, Ayşe olmanıza rağmen Fatma oldunuz. Hele hele Cabbar olduğunuz günleri hiç unutmuyorum. Yıllardır isimleriniz değişip durdu. Sizler de büyük bir neşeyle babaannemin oyunlarına katıldınız.

Şimdi isim değiştirme sırası sizde!

Daha doğrusu hepimizde. Bildiğiniz gibi kasabamızın gururu TRÜF'le bir süredir işler pek iyi gitmiyor. Lokantamızı kurtarmak için desteğinize ihtiyacımız var. Hep birlikte güvenli alandaki sokak hayvanlarımız için kenetlenmemiz gerekiyor. Kasabamızda UMUT hep olmalı.

Bizler düşündük, taşındık. Bir şeyleri değiştirmeye karar verdik. Buna da ilk ismimizle başladık.

Naneyi Yedik Lokantamızda menüleri halka açıyoruz. Yemek isimlerimizi değiştiriyoruz. Gelin hep birlikte ŞAHANE bir menü oluşturalım. Hayal gücünüze çok ihtiyacımız var. Sizlerden gelecek yemek isimlerini merakla bekliyoruz.

Bunun için tek yapmanız gereken bir nane yemek. Evet! Naneyi yiyen herkes lokantamızda bir yemek ismini değiştirebilecek.

Herkesi lokantamıza naneyi yemeye bekliyoruz.

Kasaba halkına sevgilerimizle,

Güneş

Naneyi Yedik Lokantası

Sarıkayalar Kasabası

Telefon: 1940 01 1940

Naneyi yeme çağrımız bir anda çığ gibi büyümüştü. Kulaktan kulağa herkese yayılmıştı. İnsanlar lokantamız için âdeta seferber olmuştu. Ertesi gün **Naneyi Yedik Lokantası'nın** önünde inanılmaz bir kalabalık vardı. Herkes elinde bir naneyle sırada bekliyordu.

Bir naneyle neler yapılabilir sorusuna herkes bir cevap vermek istiyordu.

Annemin yüzü yine gülüyordu. "İçim yeniden kıpır kıpır." dedi. "O eski günlerdeki gibi işler yeniden canlanacak. Baksana, her yer tıklım tıklım müşteri dolu."

Lokantamızda rutinimiz basitti. Müşteriler içeri girer girmez önce leziz bir nane tadıyor, ardından küçük bir kâğıda yaratıcı yemek isimleri önerilerini yazıyorlardı. Lokantamızda sayısız ilginç yemekler bulunuyordu; her biri birbirinden farklı ve özgündü.

Halay Çeken Baklavalar

Gezegeleneksel Naneli Pilav

Gezegenli Domates Çorbası

Horon Tepen Hamsili Lahmacun

Naneli Çubuk Krater

Türkü Söyleyen Adana Kebabı

Fırında Koşan Işıltılı Köfte

Tantanalı Bulgur Pilavı

Çiftetelli Oynayan Naneli Soslar

Renk Değiştiren Naneli Salata

Zıplayan Nane Şerbeti

Şarkı Söyleyen Terbiyeli Tavuk Çorbası

Fısıltılı Naneli Cacık

Venüs Soslu Naneli Makarna

Satürn'den Gelen Naneli Börek

Dans Eden Naneli Mevsim Salatası

Volkanik Lavlı Naneli Çay

Şundan artık kesinlikle emindim.

Biz dünyanın en ilginç lokantasıydık.

NANEYİ YEDİK LOKANTASI

İki Yıl Sonra...

İşte aylar, yıllar böyle geçti.

Naneyi Yedik Lokantası, artık tüm ülkenin tanıdığı ve sevdiği bir mekân hâline gelmişti. Herkes bizi konuşuyor, her köşede lokantamızdan övgüyle bahsediliyordu. Lokantamızda artık binlerce çeşit yemek fikri vardı.

Ülkenin dört bir yanından insanlar, yemeklerimizi tatmak için kasabamıza akın ediyordu. Ülkenin en saygın ödüllerinden biri olan **ŞAHANE YILDIZLI YEMEK ÖDÜLÜ'NÜ** de kazanmıştık. Anlayacağınız her şey tıkır tıkır yolundaydı.

İşte böyle bir sonbahar akşamı bir kadın, neşeyle lokantamızın kapısından içeri girdi.

- KUZU BALIKLAAAARIIIIIIIIM! NASILSINIIIIIIIIIIIZZZ? BEN GELDİM YAHUUUU!

Aman Allah'ım!

Gözlerime inanamıyordum.

- BABAAAAAANNNEEEEEEEEEEM!

Babaannem kasabaya dönmüştü. Annem, babam, ablacığım... Hepimiz sevinç çığlıkları attık. Hızla koşarak babaanneme sarıldık.

Babaannem:

- Vay vay vay! Demek lokantanın ismini değiştirdiniz ha! Naneyi Yedik Lokantası... Bu **MUHTEŞEM** bir isim! Tam ailemize göre!

Babaannemin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Lokantada yazılan yemek isimlerine tek tek bakıyor, etrafa neşe saçıyordu. Müşterilere soğuk espriler yapıyordu.

Soğuk bir espriye kahkahalarla gülerken bana göz kırptı.

Fısıltıyla konuştu:

- Burası İNANILMAZ bir lokanta olmuş Güneşçiğim. BA-YIL-DIM yahu! Seni tebrik ederim kuzu balığım!

YA-ŞA-SIN! Ben de sonunda babaannemi heyecanlandırmayı başarmıştım.

Babaannem ile doyasıya özlem giderdik. Uzun bir yoldan gelmişti. İki yılın sonunda **gezdiği ülke sayısını doksan altıya** çıkarmıştı. Bizi çook özlediği için tura yine kısa bir mola vermişti. Kurt gibi de acıkmıştı!

Annem, babaanneme hemen bir nane uzattı. Babaannem naneyi bir güzel afiyetle yedi. Ve küçük bir kâğıda fikrini yazdı:

Haydi, hazırlanın! Bildiğim harika bir yer var. Bu lokantada yazılmış tüm yemekleri orada yapmaya gidiyoruz. Soframıza isteyen herkes oturabilecek. Hep birlikte harika bir ziyafet çekeceğiz. Naneyi Yedik Lokantasını tüm dünyaya tanıtacağız.

Nanesi Yedik Lokantası

Naneyi Yedik Lokantası artık dünyanın her yerinde.

Bosna Hersek'ten Kazakistan'a, Kırgızistan'dan Japonya'ya, Almanya'dan Belçika'ya, Tunus'tan Nepal'e, Arjantin'den Meksika'ya, Bolivya'dan Singapur'a kadar dünyanın dört bir yanında şubelerimiz var.

Lokantamızdaki yemekler tüm dünyaya yayıldı. İnsanlar yaptıkları yemeklere yeni isimler koydular. Var olan birçok yemek ismi artık değişti. İnsanlar yemeklere yeni isimler bulmayı çok sevmişti. Bu herkes için çoook eğlenceli bir oyun gibiydi. Peki sen de bir yemeğin ismini değiştirmek ister misin?

Sen de yemeklere biraz hayal gücü ve hikâye katabilirsin.

Eğer bir gün sen de naneyi yersen bize katılabilirsin.

Haydi! Naneyi Yedik Lokantası'nın menüsüne bir yemek kazandır.

Naneyi Yedik Lokantası için yemek önerisi:

NOT:

İsmini değiştirdiğiniz yemeği #NaneyiYedikLokantası etiketiyle paylaşabilirsiniz.

Serinin ilk kitabına ulaşmak için karekodu okutun.